

NÁDAS, TE CSODÁS...

Hát mi ez már? Ott virít a kezünkön a tábori részvételt bizonyító karszalag, mely öt kemény százalékot jelent a Nádás büfében. Nincs Nádás-kupon, annál inkább van időpocsékolás a csoportfoglalkozások között, amikor az ember azért töltene magába egy kis folyadékot. Fél óra sorban állás kedvenc vendéglátó egységünknel problémás, de sikeres elszámolás, komoly nézés. Megint itt hagytam pár ezer forintot.

Lassan rémálmaim vannak a nádás szó kapcsán. Komolyan, lassan több időt töltök a Nádás előtti sorban állással, mint a lapszerkben újságkészítéskor... Mi van itt, kérem szépen? A múltkor aztán erőt vettem magamon, és a hosszú várakozás alatt rákérdeztem: mikor repül a kezembe a kért sajtos hamburger? Azt mondta nekem kis csalfa mosollyal az eladó, készül, mert már melegszik. Pontosán úgy, ahogy én itt a napon, negyven fokban. De nem számít. Aztán kértem közben egy hideg italt. A kiszolgáló közben szépen levezette a jegyzetébe a kért termékek árát. Előttem senki sem volt, sőt, még mögöttem sem. Két hosszú, csendes perc következett. Viszonylag nyugodt ember vagyok, de miközben fogyasztottam a hideg italomat nálam is lassan betelt az a képzeletbeli pohár. Kedvesen megkérdeztem, sikerül-e az összeadás? Majd' 22 percnél járva, már a fizetésnél tartottam. Gondoltam, így még Kecső értékelésére is vis szaérek a táborba, ha minden jól megy. Amint fizettem szerencsére jöttek csoporttársak, így már gyorsabban teltek a már számomra kínos másodpercek. Végeredmény: 24 perc, hideg sajtburger. De legalább a mustrán ott voltam. Jaj, most jut eszembe, a dués kedvezményt nem számolták...

Stürmbayer Alfréd

Fotó: Kovács Boglárka

SZUPERNOVÁK FENYVESEN

Fotó: Trombitás Péter

ÉRŐSZ ÉS ÁMOR MÉRGEZETT NYILAI MÁRKÁT FOGTAM, NEM ERESZT

partilap

DUE XXXI. Kommunikációs és Média Szaktábor · 2011. július 12. kedd · Balatonfenyves
A SZÖVETSCHÉG LAPJA

Impresszum: A Szövetség lapja. Készült a DUE Média tábor XXXI. Országos Média táborában, 2011. július 12. **Főszerkesztő:** Pekeli Miklós. **Munkatársak:** Ambrus Melinda, Hável Viktória, Helmecczy Krisztián, Krár Edina, Kulacs Péter, Laszlóczki Eszter, Lovas Oszkár, Nagy Kátya, Nagy Zsolt, Ollári Gergely, Orbán Viktória, Pósa András Hádizs, Szabados Tünde, Tóth Enikő, Tóth István, Vas Madár. **Csoportvezetők:** Beke Dániel, Korpa Melinda, Kupás Gábor, Pál Zsombor. **Illusztráció:** Vizuátriai Osztyály; Chloé de Jonge, Csizsár Dorottya, Deák Nikolett, Hegyesi Fanni, Jancsó Gergely, Koszecz Anna, Kovács Boglárka, Krusóczki Bence, Potoczki Tamás, Soós Berta, Sóki Tamás, Szojka Adrienn, Tóth Zoltán, Trombitás Péter, Zala Bence, Zsibori Eszter. **Csoportvezetők:** Kecskeméti Dávid, Túry Gergely. **Művészeti vezető:** Klebercz Kriszta. **Jófej:** Boc Márton.

A BOLYGÓ KAPITÁNYA

Hány métert tesz meg a sárgarépa, mielőtt Novák Péter fazekában landolna? A színész-mozgalmárt a fenntartható fejlődésről, a duplabilentős véceöblítőről és a lázadásról kérdeztük.

Mikor hallottál először a fenntartható fejlődésről?

A fenntartható fejlődés fogalmával 7-8 évvel ezelőtt találkoztam, a Strucc nevű esélyegyenlőségi műsort szerkesztettem az egyik kereskedelmi csatornán. Ez mellesleg az esélyegyenlőség jegyében éjjel kettőkor ment a tévében. Az ottani munka során valahogy ösztönösen ráéreztem a stábbal arra, hogy mélyebb összefüggések is vannak a diszkrimináció, társadalmi egyenlőtlenség, esélyegyenlőség, illetve más hasonló jellegű témák mögött. Belebotlottunk olyan fogalmakba és értékekbe, amelyek globálisabbaknak tündek, és hát kiderült, hogy ezt hívják fenntartható fejlődésnek.

Innen már egyenes út vezetett a civil mozgalmakig?

Ekkor én már a Magyar Telekomnál, dolgozóknak szóló esélyegyenlőségi filmklubban munkálkodtam. Mikor az ottani szakemberekkel kialakult egy baráti viszony nyilván Katival (Szomolányi Katalin vállalati fenntarthatósági osztály vezetője, Magyar Telekom – a szerk.) sem mint főnök és beosztottja beszélgettünk-, akkor elkezdtem autoididakta módon képezni magam ebben a témában. Ők is sokat segítettek, de sokat is olvastam ebben a témakörben. Mindez az addig szétfolyó, ideoda kapkodó társadalmi munkáimnak értelmet adott. Össze tudtam rakni egy olyan struktúrát a fejemben, ahol láttam, hogy a különböző vállalásaimnak vagy a különböző problémáknak, amelyekkel megkerestek, vagy amelyekre én rátaláltam, hol van a helye, és azok milyen kölcsönhatásban állnak egymással. Ez eszméletlenül fontos a hatások érdekében. Itt az előadásban azzal hitgettem az embereket, hogy nem a

hatások számítt, de azért az is nagyon fontos. Hogy az ember energiái megmaradjanak, az az alapvető feltétel, hogy lássa a munkájának az értelmét.

Hogyan függ össze az előadásban említett néhány kulcsszó – a rock and roll és a lázadás – a fenntartható fejlődéssel?

Az én esetemben ez nagyon egyszerű. Arra lettem figyelmes, hogy az a fajta lendület és energia, amit generálok a tevékenységeim kapcsán magamban, a közönségben, ők meg vissza, az kísértetiesen hasonlít a színpadi munkára, arra, amit én hosszú éveken keresztül dalokkal, színpadi jelenléttel próbáltam, és a mai napig próbálok közvetíteni. Valamilyen oknál fogva, vagy áldás, vagy átok, ezt most még nem tudom, az agyamnak ugyanazt a részét mozgatja meg. Hogy egy kézzelfogható példát mondjak: nem volt egyszerű ide 40 fokban lekerülni, nagyon helyesek vagytok, de mégiscsak egy 50 fokos teremben voltunk... Az embernek a színpadra sincs mindig kedve felmenni, de a második-harmadik szám után már fel akarja robbantani a világot, pozitív értelemben, persze. A lázadás szót én csak azért kerülöm ebben a dologban, mert az önmagában való ellenkezést nem tartom semmire, téniszserkoromban sem tartottam. Mindig láttam, hogy szar a rendszer, de az azon való változtatás csak akkor hiteles, ha mögé tudsz állítani egy árnyékötletet, egy árnyékszervezetet.

Te személyesen a civil mozgalmak mellett mit teszel a fenntarthatóság jegyében?

Ebben a kérdésben tiszta a lelkiismeretem. A családommal mindent elkövetünk, és mégis szinte semmit. A mi életünkben konkrétan 15-20 százalék aspektusváltást hozott ez az egész, nem kellett kibújunk a bőrünkől ahhoz, hogy azt mondhassuk: zöld háztartásunk van. Nem járunk megszagott ruhákban – bár a nadrágom most épp másról tanúskodik –, nem ostorozzuk magunkat naponta. Tény, hogy a jó sors és az élet meg-

PLASZTIKLAP MINDENEK FELETT?

Ha egy fontos eseményre, egy koncertre, vagy épp egy sportmérkőzésre szeretne bejutni az ember, a DUE sajtóigazolványa sokszor megkönnyítheti a dolgát, de ez sem garancia mindenre...

Többségünk vélhetően került már olyan helyzetbe, amikor a kopasz, nagydarab szekus nem értette, miért toljuk az arcába a DUE logójával ellátott plastiklapot. Netán-tán még gúnyos mosolyra is húzta a száját, mielőtt némán az exit tábla irányába terelt volna minket.

De ez mégis minek köszönhető? A sajtóigazolvány mind értéktelezenebbé és értéktelezenebbé válna? A rendszer változik, szigorodnak a szabályok, vagy más áll a háttérben?

Zala Orsolya, a tábor programfelelőse szerint a kártya új lehetőségeket nyithat azok számára, akik újságírással, rádiózással

vagy tévézéssel akarnak foglalkozni, de természetesen semmire sem jelent garanciát. „A sajtóigazolvány igazi értéke abban áll, hogyha az ember használja, az komolyságot, hitelt ad a szavainak. Egyfajta bizonyítéka annak, hogy ő tényleg ezzel a szakmával akar foglalkozni, még akkor is, ha »csak« diák.”

A sors furcsa iróniája, hogy DUE-tagként olyan akkreditációs kérelmeket kellett visszadobnom az egyik sportklub munkatársaként, amit DUE-s sajtóigazolvány kíséretében adtak le. Bűntudat ide vagy oda, mit tehetünk, ha már messziről süt a másíróról, hogy diáknak két évtizeddel ezelőtt szólították maximum, és tollat is szökőévente fog csak a kezében?

„Nincs életkori korlát, hisz jó ideje már, hogy nem csak diákok a tagjaink, nem mondhatjuk azt, hogy betöltöttél egy adott kort, köszönjük szépen, amit eddig az egyesületért tettél, de a jövőben nem lehetsz tag. Ezzel együtt jár az is, hogy nem tudjuk mindenegyes csatlakozni kívánó ember múltját leellenőrizni. Nem vagyunk rendőrök, hogy nyomozunk utánuk, vajon nem élnek-e vissza az igazolvánnyal” – reagál a felvetésre Orsi.

Szerencsére viszonylag kevés esetről lehet hallani, de bizony akadnak trükközni próbáló emberek, akik rontják az egyesület és ezzel több ezer másik tag megítélését is. 2009 szeptemberében például Debrecenben, a Ferencváros elleni NB I-es bajnokin bukkott le egy fotós, aki tiltott pirotechnikai eszközöket csempéztett be a meccsre, és pechünkre az egyesület sajtóigazolványa volt nála. Azóta – saját bőrömön voltam kénytelen tapasztalni – a hajdúságiak vasvillával kergetik el a DUE-tagságra hivatkozó kollégákat.

„Az elmúlt 10-15 évben egy vagy két alkalommal történt olyan visszaélés az igazolvánnyal, ami nagyon kevés. Szerintem ez nem egy olyan szám, ami miatt megérné a tagokat molesztálni azzal, hogy különböző feltételekhez, az egyesületnél eltöltött időhöz kötjük a kártyához való hozzájutást. A legjobb természetesen az lenne, ha egyáltalán nem történnének ilyen visszaélések, de lehetetlen százszázalékos bizonyossággal kiszűrni őket” – zárt Orsi.

Tóth István

Fotó: Csiszár Dorottya, Krusóczki Bence

A PAJZÁN KÖZÉPKOR

A laptopok, fényképezőgépek és kamerák modernkori táborai a tanulás mellett sokszor szerelmi románcok pikáns és vállalt kibontakozásának is teret adnak. De vajon milyen lenne, ha 2011 helyett a középkorban élnénk? Ha a mai szabadelvűség helyett az akkori hittel bírnánk? Tétélezük fel, hogy visszapörgetjük az idő kerekét és a XIII-XIV. században táborozunk.

A 16-17 éves táborozók nagy valószínűséggel házasok, és sokuknak már gyerekeik is van. A szokások szerint idegenekkel is megosztják ágyukat, így a táborban is egymáshoz vetődnek az alkalmi ágyastársak. Tíz napig összezárva egy koedukált közösségben a hormonok bizony nem nyugszanak.

Iniciálék, kihívó pillantások

A Bencés-rendi táborba olyan fiatalok jönnek, akik a kódexmásolásra tették fel életüket. Napjuk nagy részét a díszes iniciálék és a kacskaringós betűk elmélyült másolása tesz ki. Szabad perceikben istentiszteletra mennek és csendesen imádkoznak. Pár sejtelmes pillantás, gyengéd érintés, amit a táborozók titokban egymásnak küldenek azonban fel sem tűnik a tanítóknak. Ha leszáll a sötét éj, előkerülnek a lantok, megszólalnak a históriás

énekek és egy-egy titkos kézfogás, kősa ölelés számtalan lehetséges befejezést enged az estének.

Elfelegett erkölcsök

Az éj leple alatt megmutatkozik igazi énjük, elötörnek a testi vágyak. Cseppet sem zavartatják magukat. A nappal visszafogott viselkedésük ellentétére változik, és az udvaron egy csendes zugot találva átadják magukat a testi gyönyörnek. Világítás nincs, a fáklyákat hamar eloltatják, így a lehetőség adott a felhőtlen együttlétre. Gyengéd érintések, forró ölelések, érzéki csókok kíséretében a nappal jámbor lelkek éjszakára elfeledték erkölcsüket.

Ó, Nap!

A hajnali nehézkes ébredést megkönnyíti egy közkedvelt dalam, az Ó, Nap. Ki ne ébredne szívesen erre a gyönyörű zsol-tárra? Kikászálódás után, tisztálkodás nélkül, a kéthetes ruhájukban elindulnak elfogyasztani a fenséges, laktató reggelit. A dísznőcsülkők fölött pedig villognak az előző éjszaka emlékeit őrző kihívó pillantások...

Orbán Viktória

Illusztráció: Chloé de Jonge

adta azt a lehetőséget, hogy most már Budapest agglomerációjában élünk, nem egy nagyvárosban. Kertes házban élünk, de fontos, hogy ennek méretei pontosan fedik a családom alapvető igényeit. Nem voltak olyan vágyálmaink, hogy medence és helikopter-leszállópályánk legyen. Pont akkora, amekkorában elférünk.

Biotermékeket fogyasztotok?

Van egy veteményeskertünk. A mi sárgaréánk nem utazik 1 800 kilométert, csak 30 métert tesz meg a leveses fazékig. Büszke vagyok erre, mert ez kétkezi munka. Energiatakarékos villanykörtéket használunk, korábban hibridautóval jártam, de most, hogy bővült a

család, egy másik kocsit vásároltam. Az is egy osztályon felüli, környezetvédelmi előírásoknak megfelelő jármű. Ha egyedül vagyok, és nem 160 km-t kell utazzak hozzátok, akkor biciklivel járok, illetve tömegközlekedéssel. Duplabillentős a vécéőblítőnk, ez nagyon-nagyon fontos. Ezekben a pillanatokban épül az esővíz-hasznosító berendezésünk, amelynek köszönhetően már nem ivóvízzel fogunk mosni, mosogatni, vévét leöblíteni.

Az asztalos nem volt hajlandó elkészíteni a háromkosaras szemeteseket.

Nem, ő értetlenül állt az ügy előtt, de attól mi még természetesen szelektíven gyűjtjük a szemetet, ez alap.

Fotó: Trombitás Péter

Fotó: Trombitás Péter

Fontos dolog fogyasztás tekintetében, hogy előnyben részesítjük a kisvállalkozásokat, kisboltokban vásárolunk. Minimális dolgok, de mégis néha megfélekezíkel róluk az ember. Ahányszor például elfelejtek bevásárlószatyrot vinni magammal, az autó csomagtartójába pakolok minden egyes terméket, mintegy ezzel büntetve magam. Még egyszer hangsúlyozom, ettől nem borult fel az életünk. Tök normálisan élünk.

Mit tapasztalsz, fejlődik a fenntarthatóság eszméjének elterjedtsége?

Én erre azt a hasonlatot szoktam használni, hogy 20 évvel ezelőtt még senki nem beszélt Magyarországon spirituális életvitelről, ezotériáról, nem volt divat a horoszkópkészítés, az emberek nem jártak önkontrollra, nem akartak buddhisták lenni, fogalmuk sem volt, hogy mit jelent egy szellemközösséghez tartozni, stb. Akkoriban kezdődött el ezeknek a fogalmaknak a beépülése az életbe. Fű, fa, boldogtalan mondta a

véleményét mindenről, ezen jókat lehetett röhögni. Még nem vált el az oscú a búzától.

Itt tartunk most?

Igen. Én azt látom, hogy a köztudatba kezdenek bekerülni bizonyos fogalmak, már egyre többen reagálnak érzékenyen erre az ügyre, néha úgy, mint az elefánt a porcelánboltban, de semmiképpen sem hagyja hidegen őket. És ha az előbb említett analógia igaz, akkor ennek is egy olyan folyamatnak kell lennie, ami rövid időn belül eléri azt a hitelességi szintet, amire ténylegesen azt mondhatjuk, hogy vannak értékes kezdeményezések. Ezeknek mérhető eredménye van.

Ambrus Melinda

HÁZINYÚLRA NEM LÖVÜNK?

„Aki szép, az szép, de börtönbe nem megyek miatta.” – mikor a csopvez pasik véleményét kérdeztem az ideitáborozó lányokról, még nem számítottam ilyen tömör és velős válaszra.

Azt persze tudtam, pár srác monitorján viríthatott már bájos mosolyunk, az ellenkező nem mustrája pedig nálunk, lányoknál is a legelső kötelező program volt – legalábbis a mosdóban elcsípett sugdolózások alapján. Megkockáztatva, hogy ebben a helyzetben hasonlóan forog a nő és férfi agy, kíváncsi voltam rá, vajon mi motoszkálhat a kedves csoportvezető urak fejében. Úgy látszik, a táborvezetőséget nem is lehetett volna színebben összeválogatni, hiszen ahány emberrel beszélgettem erről, annyiféle választ kaptam. A további pletykákat elkerülve (és saját kérésükre), az érintett csoportvezetőket nem nevezem nevén. Valakinek az kelti fel a legjobban az érdeklődését, ha egy öntudatos, nyitott lánnyal találkozok. Jó hír, lányok, ennél a srácnál nem kell aggódnunk a közösségi oldalakon felbukkanó, cikisebb képeink miatt; saját bevallása szerint azok csak egy bizonyos fokú kíváncsiságot kelthetnek fel benne.

Ez a kíváncsiság viszont sosem billent még át vonzalomba – legalábbis mióta nagyfőnökként jön Balatonfenyvesre. Találkoztam olyan csoportvezetővel is, aki vigyorogva vállalja, nem egyszer hozta már össze a tábor olyan lánnyal, akivel más körülmények között akár kapcsolatot is el tudott volna képzelni. Sőt, ő is kapott már erre irányuló jelzéseket lányoktól, amiket természetesen finoman visszautasított, hiszen azt vallja: „más kell a vonzalomhoz, és más a kezdeményezéshez”. Egyesek úgy gondolkoznak, a tekintély és a méltóság megőrzése a legfontosabb – azt viszont még komoly barátunk is elismeri, nehéz nem utána fordulni néhány pancsolni induló dekoratív leányzónak. Abban mindenki véleménye megegyezett, hogy bizony ők is férfiból vannak, szeretik a szép lányokat. És bár mostanában inkább az „övobácsi” szerepét játsszák, az ideitáborozatból azért a csoportok szétesztésánál is csipegettek. Nosztalgizva gondolnak vissza a régi szép időkre, amikor még kevesebb felelősség nyomta a vállukat.

Hável Viki

Illusztráció: Szojka Adrienn

TÁBORI KÉMIA

Izzik a levegő a táborban, és szinte tapintani lehet a felgyülemelő érzelmeket. Felcseptam titkosügynöknek, és élesben bevettem magam a lányok-srácok közötti viszonyok vizsgálásába. Vajon lesz-e betekintési lehetőségük Pandora szelencéjébe?

A név nélküli vagáns fiatalberek az elején vonakodtak válaszolni az általam feltett udvarlási szokásokkal kapcsolatos kérdésekre. Mégis sikerült meggyőzőnöm őket, hogy foglaljanak állást a kényes témákban. Kiderült, hogy a srácok már tábor előtt lecsekkoltak minket különböző közösségi oldalakon, de ez teljesen érthető, hiszen meg kellett mustrálniuk a felhozatalt. Természetesen motiválta őket a még gyorsabb bepakolásra az is, hogy a honlapon megosztott résztvevők névsorának a 70 százaléka nőnemű. Erre felkaptam a fejemet: ki gondolta volna, hogy a férfiak ilyen leleményesek és tájékozottak is tudnak lenni?! Ebből kifolyólag már egyből elindult a régi táborozók baráti társaságán belül, hogy vajon melyik szép hölgy melyik csoportba kívánja beadni a jelentkezését.

A találgatások után fény derült arra is, hogy az imént említett urak szeretik magukat jó fényben mutatni és mindenféle bókokkal elárasztani szívük hölgyét (általában itt min. 3 lányra gondolnak). Hiába duruzsolják a füllükbe, hogy nekik csak a belső számít, természetesen ők is emberi lények, és általában a szépet veszik előbb észre. Persze rögtön kijavított az összes kérdezett alany, hogy szó sincs erről, hiszen a táborban nincsenek csúnya lányok, de sajnos ők még nem tudják, hogy nem most jöttünk le a falvédőről. Nem kell álszent duma, tudjuk mi magunktól is, hogy a külső megfog. De reméljük, egyszer rájönnek, hogy a belső tulajdonságok azok, amik meg is tartanak! Hiszen hiába fénylik gyönyörűen a piros alma, ha a belseje rohadt... Tovább csevegtünk, és kíváncsiságomat egyre inkább felkeltették, tehát áttértünk a tábor iránti elvárásaira lányok terén. Gondolunk itt egyéjszakai kalandokra, örök barátságokra, vagy akár igaz szerelemre. Hozzátennem, hogy a fiúk valóban lovagi-
asan viselkedtek, hiszen elárulták nekem, bennfentesnek, hogy

számítanak rá: mélyebb kapcsolatba bonyolódnak pár hölgygel az esték folyamán, némi ital társaságában, egy előre összeállított frankó láblevevős udvarlásal.

Idéje megjegyezmem, hogy a táborunk nem hasonlít semmi-féle Amerikai piteben lévő zenetáborra, csupán a táborozók fantáziája az, ami elragadja őket egy képzeletbeli világba. Megtudtam, hogy egy mámoros, zenés, bulizós éjszaka után szívesen megosztanák ágyacskájukat a kisasszonyokkal, de előtte egy romantikus kóliára hívnák meg a hölgyeményt, majd egy lenyomnának egy filmbeillő keringőt Dirty Dancinger és utána pedig jöhet az együttalvással!

Kötelességemnek érzem azt, hogy megemlítem, mielőtt bármi félreértés esne, hogy csupaszív és jóságos fiúkról beszélünk, akik felkészültek mindenféle helyzetre, ha esetleg becsúszna egy kis hiba. Gavallér módon egy lányt sem utasítanak vissza, hiszen semmi féle jónak nem akarnak az elrontói lenni és a hölgyek házisárkány énjét sem nagyon akarják kihívni barlangjából. Lehetségesnek tartják azonban, hogy másnap egy kicsit kellemetlen helyzetbe csöppennek, ha a „tegnapi csajjal” szembesétálnának egymással a zuhanyzók előtt.

Még szép, hogy ezt mi sem hagytuk szó nélkül: azt üzenem a fiúknak, hogy szép dolog az álomvilág, srácok – ha megírtátok a mesekönyvet, feltétlenül elolvassuk!

Laszlóczi Eszter

A médiatábor fenntarthatósági programját támogatja: Magyar Telekom – hello holnap! **A médiatábor támogatói:** DUE Produceri Iroda Kft., Magyar Nyelvi Szolgáltató Iroda, TÜV Rheinland Csoport. **Eszköztámogatók:** Kaposvári Egyetem Művészeti Kar Mozgókép-kultúra Tanszék, Balatonfenyves Önkormányzata, HBL Produkció, ZOONK Fotóstúdió, Flashback Fotóstúdió, Három Hét Galéria, Rozmaring tűzoltókészülékek. **Médiatámogató:** DUE Tallózó, Rádió 7.

18 NEKED OFF VAN...

Mi történik akkor, ha már a legnagyobb online szennylap sem tudja elviselni olvasói gusztustalan trollkodását? Vajon van-e értelme kommentekben az „elsőzésnek” vagy a sunázásnak? A médiumok három lehetőség közül választhatnak: letiltják az összes hozzászólást, különféle praktikákat vetnek be a kulturált eszmecserét megakadályozók ellen, illetve hagyják az egészet a francba, s nem foglalkoznak azzal, ki mit is ír.

„A feszültséget egyedül Te próbáld generálni, kedves gerinctelen, patkány szerző” – áll egy cikkem kommentdobozában. Pedig semmi rosszat nem tettem, csupán felhívtam arra a figyelmet, hogy a RTL Klub megpróbálta teljesen hülyére venni a nézőit. Történt ugyanis, hogy a nívónak titulált tehetségkutató műsorban egy srácot úgy mutattak be, mintha teljesen képzetlen lenne, s az utolsó mentsvázat az a bizonyos X jelentené. A valóságban azonban pont máshogy volt, hiszen korábban az egyik legnagyobb hazai lemezkiadó céggel állt szerződésben, elkészítettek neki – egy kvalitásában megkérdőjelezhető – videoklipet, illetve felléphetett Zséda koncertjein.

Érdekes módon ezt a véresszájú rajongók nem voltak képesek elfogadni, támadtak és szitkozódókat, illetve rövidtávon a halálba, de legalábbis a pokolba kívántak engem és az összes „mocskos paraszt” újságíró. Hazánkban név és arc nélkül mindenki nagy legény, tízmillió kommenthuszár országa vagyunk. Furcsa, de amint vállalni kellett volna a haláltrendi anyázást, máris gazdátlaná váltak az írók.

A különféle fikablogok kineveltek egy olyan tizenéves generációt, mely nemhogy az érettségig, de még az emberiség teszten se menne át. Véltetően nagyon humorosak azok az ultragáz álhírek, miszerint SP AIDS-es, mert Fluor Tomi éjszaka nem húzott fel gumit. Illetve az is valószínű, hogy a hasamat fogva kéne fetrengezem a nevetéstől, mert kultúreberek részeg, félmeztelen, fiatal lányok képei alá csak annyit tudnak írni: „Sunáznám, de nagyon!”. Bocs, nekem

ez nem megy. Gáz, undorító, etikátlan, ráadásul ez enyhén szólva sem vicces.

Milyen országban élünk, ha a legismertebb online szennylap, a Velvet, képes megszüntetni a hozzászólás lehetőségét, mert a több száz kommentből maximum két-három – az is kiemelkedő jóindulattal – nem lépi át a jó erkölcs határát? Pedig egy olyan magazinról beszélünk, ahol annyira a kattintásra hajtanak, hogy egy szépségversenyről csak ez jut eszükbe: „a magyar – amúgy gimnazista, eminens tanuló (a szerk.) – szépség tevepatát mutatott a döntőben”.

Mennyire kell lesüllyedni ahhoz, hogy egy ilyen „mélyértelmiségnek” szánt honlapon is korlátozásokat vezessenek be? Persze mindent lehet az új médiatörvényre fogni: akár elkaszáljhatják egyetlenegy botrányos hozzászólás miatt az egész szerkesztőséget, de ez bizony a mese része. Egyszerűen mindenki unja, hogy vadbarmok offolják szét a tartalmat és az oldalt.

Egyes hírportálok próbálják mindezt kiküszöbölni, Facebook-integrálást hajtanak végre, tehát csak úgy tudnak reflektálni az emberek az adott hírre, ha felfedik a valódi személyüket. Természetesen ezt is könnyen ki lehet játszani, de a jelenlegi tendencia azt mutatja, hogy az unatkozó „faszagyerek” el-elmaradoznak.

Lassacskán azt kéne észrevenni, hogy az értelmetlen fikázás sehova sem fog vezetni, csupán arra lesz jó, hogy még jobban széthúzzanak az emberek. Erre pedig nincs szükség. Az arcoskodókat minden zokszó nélkül elküldeném egy DUE-táborba, hogy megtanulják: csak úgy kritizálunk valamit, ha érvekké alá tudjuk támasztani, és ha mindez kulturált formában történik. hoz.

Helmecci Krisztián

„ÉN NEM TUDNÉK ILYEN FOTÓKAT KÉSZÍTENI”

Túry Gergely, a HVG fotóriportere idén nyáron Kecskeméti Dáviddal vállvetve képi a Vizuatríai Osztályra felvételt nyert táborozókat. De hogyan lesz valakiből fotóriporter? És mi a véleménye a tábori csoportról?

Fotó: Potoczki Tamás

Mióta foglalkozol fotózással?

13 éve... Ez egy elég érdekes történet, először színész szerettem volna lenni. Az érettségi idején például ejtőernyőztem, mindent elkövettem, csak hogy ne kelljen tanulással foglalkozni. Elvállaltam diákönkormányzati munkákat is, csak hogy lóghassak matekórától. Utána felvételiztem a színművészetre, de a második körben kirostáltak, viszont – főleg az apám elleni lázadásként – nem jelentkeztem máshová. Gimis éveim alatt még a televíziózással is kacérokodtam a MOST című ifjúsági magazinban. Az általuk szervezett táborban borzasztóan szerelmes lettem egy lányba – egyébként ugyanezeket a kis kapcsolatokat látom itt is kibontakozni, ami nagyon jó érzés. Ezt a lányt eltávolították a tévéből, én pedig az akkori szerelmi lelkesezésben szintén beintettem nekik, de hamar kiderült, hogy a szerelem igencsak átmeneti volt: a lány egy hónap múlva lelépett a volt barátjához.

Akkor hogyan orientálódtál a fotózás felé?

Két út volt: vagy maradok apámék nyakán, és leszek a meg nem értett művész, aki csak öli a pénzt a művészetbe, vagy kitanulok egy szakmát. Azt tudtam, hogy nagyapámnak volt egy beteljesületlen álma: fényképész szeretett volna lenni. Annak idején komoly pénzeket fektetett abba, hogy házi fotólaborot üssön össze, úgy gondoltam, hogy megvalósítom nagyapám álmát, csak azért is lesz egy Túry a családban, akiből fényképész lesz. Céhes körülmények között tanultam egy érettségire épülő, kétéves OKJ-s képzésben, és párhuzamban ezzel csináltam a Népszabadság által szervezett fotóriporter tanfolyamot, aztán így kerültem a HVG-hez. Ez nem ment egyszerűen, kilincseltem hat-nyolc helyen, sokszor páros lábbal rúgtak ki. Az egyik helyen azonban azt mondták, hogy „oké, gyere kisöreg, elférsz köztünk”. Egy hónap után letelt a gyakorlat, úgy tudtam bennmaradni, hogy kapott a szerkesztőség egy negatívskennert, amit csak én tudtam kezelni. Úgyhogy az elején gyakorlatilag

HŰSÉGRIADÓ: VAN HŰSÉG 14 ÉVES KOR FÖLÖTT?

Hűség? Megcsalás? Hazugságok... Mindez egy olyan folyamat, melyen szinte minden ember átessett már életében legalább egyszer.

Elkaptam pár táborlakót, akiket szembe állítottam ezzel a problémával. Bár a válaszolók nevüket nem szeretnék volna nyilvánosságra hozni, számos – eddig homályos – kérdés nyert értelmet. Ahány ember, annyi vélemény, mégis egyetértettek abban, hogy a hűség az egyik legalapvetőbb feltétele a párkapcsolatoknak. Ha hűség nincsen, akkor már bukik a bizalom is, a szerelemről nem is beszélve.

Azonban akadtak olyan interjúalanyok is, akik szerint teljesen természetes dolog a megcsalás, és sok esetben el is nézhető. Ők azzal érveltek, hogy a legtöbben azért csalják meg a párjukat, mert változatosra vágnak. Itt azonban felmerül a kérdés: ha változatosra vágnak, akkor azt miért csak laza kis flörtökből, vagy akár egyéjszakás kalandokból érhető el? Ezzel valószínűleg sokan vitatkoznak, akik úgy gondolják, hogy ha valakit igazán szeretünk, akkor be kell érniünk annyival, hogy vele lehetünk csak úgy. Ilyenkor nekünk nem kell más és nem is érezzük szükségét annak, hogy feladjunk egy hosszú kapcsolatot csupán kalandvágyból.

Az egyik táborozó lány szerint például nem olyan egyszerű

megingathatatlannak lenni. „Fiatalabb koromban úgy fogtam fel, hogy az életet csak simán élvezni kell. Ennek pedig minden pillanatát kötelező a legteljesebben kihasználni. Még a nagy, halálosnak hitt szerelmemet is megcsaltam anno. Méltatlanul. Hajtott a kíváncsiság, illetve és az akkori nézetem szerint a megcsalás egy nagyon komoly (élettársi vagy házassági szintű) kapcsolatban létezett csak. Az eszeveszett éveim után aztán egyszer csak jött valaki, akit annyira tisztelve, hogy nem tudnék a szemébe nézni, átölelni, ha megtettem volna. Hiába a kísértés, a szeretet, szerelem és tisztelet legyőzte bennem.”

Egy táborozó fiú úgy vélekedett, hogy bizonyos testi feltételek mellett minden lojalitás megtartható. „En például hűséges lennék a barátnőmhöz, ha megkaptam tőle, ami jár.”

Mások úgy gondolják, hogy a megcsalást érezni lehet a levegőben, ha igazán ismered a partnered. „Általában megcsalás akkor történik, ha a kapcsolatban elromlik valami. Felesleges a másira ujjal mutogatni és azzal gyanúsíthatni, hogy ő a hibás, hiszen minden két emberben múlik. A szerelem nem folytonos egymásra bámulás, hanem egy irányba való nézés” – állította az egyik vizuális szemléletű táborlakó.

Laszlóczy Eszter

Fotó: Szojka Adrienn

DANI ÉS A MÚLTMENTÉS

Berei Dani, a rádióAKTÍVfröccs csoport tagja év közben egy nagyszabású dokumentumfilm-sorozatot forgatott a sulijában. A kommunizmus eddig meg nem szóllaltatott szereplőiről szóló válogatás kuriózumnak számít: a vele egykorúak valószínűleg szívesebben találkoztak volna Fluor nagymamájával.

Mi adta az ötletet?

Az EU támogatta pénzzel ezt a projektet, a pályázatot pedig a Terror Háza írta ki. A jelentkezést a munkaközösségi tanár adta be: 16 diákot toborozott, de az első film leforgatása után négyünkre maradt a munka.

Te miért csatlakoztál?

Az volt a célom, hogy a kommunikációs képességemet fejleszsem, és hogy legalább a XX. századi történelmet tudjam... Eddig ugyanis nem nagyon tudtam rávenni magam a tanulásra (nevet). Kész mázli, hogy a szóbeli érettségim pont idevágó tételt húztam, száz százalékos feleletet produkáltam a vizgabizottságnak.

Hogy érzed, milyen pluszokat kaptál a forgatás közben?

Gyakorlatilag senkit sem ismertünk, így megtanultam vadidegenekkel kommunikálni. Elmélyült a történelemtudásom, megtanultam a személyes élményeket elhelyezni a nagy történelmi vonalzon.

Forrás: fortetpan.hu

Hol találátok az interjúalanyokat?

Az interneten. Vannak olyan honlapok, akik az azonos történelmi élményeket átélte embereket gyűjtik, ebből építkezve tettünk szert a további kontaktokra.

Mi volt a legérdekesebb történet?

Volt egy bácsi, aki 82 évesen halálfélelmet érzett, mert filmet akartunk forgatni. Az „átkosban” kémelhárító volt, a mostani kormánytól pedig nagyon fél, a csengőfrász nála még létező dolog. A másik sztori, hogy a minket kísérő történet és az interjúalany között kiderült egy nagyon érdekes kapcsolat: az interjúalany elmesélte egyik '56-os élményét, hogyan fordult be a tank az egyik kis utcába, illetve, hogy melyik ablakban állt, amikor rálóttek a páncélosra. A jelen lévő történelemtanár ekkor ismerte fel, hogy ezt a történetet a saját édesapjától már hallotta. Az interjúalany és a történelemtanár apja bajtársak voltak a forradalom napjaiban, de soha sem találkoztak utána. A bácsi a felismerés után el is pityeredett, ez elég megható volt.

Melyik a legrosszabb?

Bent ült a stáb egy 5 négyzetméteres szobában és az interjúalany egy idős, már fizikailag rossz állapotban lévő bácsi volt, eléggé labilis érzelmekkel. A bezártság és a rossz szagok egy kisebb pánikrohamot váltottak ki, de szerencsére nem történt baj, a filmet le tudtuk forgatni.

Nagy Zsolt

Kép a dokumentumfilmből

sameszként szkeneltem, retusáltam, nyomdai előkészítést végeztem, reprodukciókat készítettem, mikor mit kellett.

Ezt meddig csináltad?

Kb. egy évig voltam ilyen bedolgozó, aztán elkezdtem kisebb munkákat kapni, sajtótájékoztatók és illusztrációk készítését.

Itt indultál el a szakmai ranglétrán?

Azzal, hogy a HVG-hez kerültem gyakornoknak, csak megpillantottam a létrát. Azzal, hogy reprodukciókat készítettem, felléptem az első lépcsőfokra. A sajtótájékoztató a második volt. De nem az a lényeg, hogy hány foka van a létrának, hanem, hogy vezet-e valahová.

Miért lettél fotóriporter? Lehetett volna újságíró is.

Egy újságíróhoz képest a fotósok lehetősége van elbújni a gép mögé. Mi csak sugallunk a képekkel, nem kell feltétlenül kifejezünk határozott álláspontot. Az újságírókat segítjük. A fotósokkal alkalmazkodóbb, mind az újságíróval, mind a riportalannyal. Ugyanakkor a kép sokkal gyilkosabb is tud lenni.

Mit gondolsz a táborról?

Nagyon élvezem. Csoportvezetőként, ilyen vegyítiszta módon, még sosem foglalkozhattam fotósokkal, pedig mindig is ez volt a vágyam. Már most meg tudom mondani, hogy az ügyeletes fotósok egytől egyig meg tudnák állni a helyüket akár a Népszabadságban, de a Magyar Nemzetben, a HVG-ben is, szóval politikai pártállástól függetlenül bárhol.

Mennyi esélyük van bejutni a médiapiacra?

Szerintem nekik nem arra a médiapiacra kellene bejutni, amiben most én vagyok. Ez átalakul. Lehet, hogy ők az a fiatal generáció, aki majd ajtót fog nekem mutatni, hogy „menjél, apukám, legyél inkább kőműves, mert most mi jövőnk”. Imádom azokat a képeket, amiket csinálnak. Olyan képek, amiket én nem tudnék megcsinálni. Hihetetlen lelkesedéssel dolgoznak, előre jelentkeznék azért, hogy fotóügyeletesek lehessenek.

Nagy Zsolt

Állatfarm – Túry Gergely első publikált fotója

LESZOKIK-E CARRIE BRADSHAW VALAHA IS A CIGIRŐL?

Vajon mit reklámozhat az a videó, aminek a két szereplője egy fehér köpenyes úriember és egy csillogó fehér fogsorral mosolygó nő? „Fogkrém, fogorvos!” – vágnák rá sokan egyből, mit sem sejtve, hogy 60 évvel korábban ezek egy cigaret-tareklám jelenetének képei voltak. Míg akkor a tévék azt hangoztatták, hogy a „A legtöbb doktor Camelt szív”, ma nikotintapaszkot hirdetnek, és leszoktatnak. Miután egy fél világ rászokott.

A füstölő szenvedély-rudak az ötvenes évek reklámjaiban egyet jelentettek a szabadsággal, filmekben dohányozni maga volt a sikk, a tétlen kezek legkedveltebb lefoglalása. Rendezők, színésznők attribútuma lett, és ha korábban hidegen hagyta az embert, most felgyulladt benne a lelkesedés tüze. Majd a kezében az első szál cigi. Majd a második, a harmadik és a nagyon sokadik. Az eltelt 60 év során a mosolygós nőnek megsárgult a foga, az orvos pedig ma már inkább a leszokásban segítene. Míg Sherlock Holmes kockás kabátban és cigivel jött a világra, addig ma az Egészségügyi Világszervezet kilökné a kezéből. Árt a nézők tüdejének. Carrie is megpróbál leszokni a Marlboróról. Bűdös a barátjának. Így indul a kollektív leszokás. Elsőként lassan, a reklámokat

Ciki-e a cigi?

Cigifogyasztásban a DUE tábor klasszisnak számít. A táborozók harmadrésze rendszeres vagy alkalmi bagós. A megkérdezettek nagy része azt mondta, jól esik, ha egy hosszú lapszerkes éjszakán levegőzés közben egy kis füstöt is eregethetnek, mások a mozdulatsortól nyugszanak meg. Még a nemdohányosok is azt mondták, hogy a cigi nem ciki, a kinos az, ha nincsenek rájuk tekintettel, és nem mennek három lépést arrébb, mielőtt a gyújtóért nyúlnának. Amiben viszont mindenki egyetértett, hogy ha valaki úgy gondolja, ha gázt ad, vagány lesz, az füstbe ment terv.

vonják meg a nagyérdeműtől és a dohánygyárosoktól, ezzel együtt pedig a szponzorációt és a promóciót. A gyárosoknak a legnehezebb a leszokás, a többiek pedig rágyújtanak bántukban. Nincs több Marlboro-s baseball-sapka a Forma1-es futamokon, helyettük kapunk kátrányos tüdőt, bűdös lehetet, és antireklámokat, kampányokat. Most, ami anno menő volt, azt mondják ciki. És nemcsak ciki, hanem egyre több helyen tilos is. A dohányreklámoknak harangoztak, egyre több országban teljesen tiltottak ezek a hirdetések, köztük Magyarországon is. Így csak a márkajelzés adhatja el a bagót, a felület (például a cigis doboz) 30%-án pedig látszódnia kell a figyelmeztetésnek arról, hogy ez káros, valamint fel kell tüntetni a füst-, nikotin- és szén-monoxid-tartalmat is egységnyi mennyiségben. Mind tudjuk, Carrie és Sherlock Holmes is látja már a dobozokon a figyelmeztetést, cikizik is őket, a füstölgés mégis folytatódik. Míg mi fittyet hányunk rá, vagy éppen mindig „az utolsó” szála gyújtunk, a tévék és a reklámozók kénytelenek búcsút venni régi barátjuktól, és kiiktatják a vén szívart a képből.

Nagy Kátya

Fotó: Koszecz Anna, Hegyesi Fanni

LOPVA ÉRKEZETT FEJLŐDÉS

A tábori újságírás és rádiózás új korszaka kezdődött a technika fejlődésével. Lecserélődtek a régi gépek, helyüket újabbak és korszerűbbek vették át. A táborba hozott értékek növekedésével új probléma is megjelent a DUE-táborban: a vagyonvédelem.

Fotólabor, stencilgép, kazettás magnó. Három olyan újságíró-rádiós szakos, melyeket a mostani táborozók közül sokan talán egyáltalán nem ismernek. Az DUE-táborok kezdetén a lapgyártás még írógépekkel folyt, ahol javítási lehetőség nem volt, így rendkívüli precizitás kellett a szinte hibátlan újság elkészítéséhez. A rendszerváltás után megérkeztek hazánkba az első számítógépek, a kilencvenes évek elején pedig már a DUE is használatba vette az akkor még igen lomha, DOS-os rendszerben működő komputereket. Kuti Sándor csoportvezető elmondása szerint akkoriban a Textár nevű szövegszerkesztővel dolgoztak a fiatal újságírók, melyen egészen könnyen lehetett kiadványokat összerakni, azonban képek felhasználására itt még nem volt lehetőség. A Windows megjelenésével elérhetővé váltak különböző – például Office-os – programok, melyeknek köszönhetően egyre esztétikusabbá és modernebbé válhatott az újság.

Az „őstáborokban”, az írógépek korában sokszorosításra a fent nevezett stencilgépet használták, mely – a maihoz képest – gyenge minőségű másolatok készítésére adott lehetőséget. A harmadik évezred küszöbén a DUE megkezdte a fénymásológépek bérletét, melynek köszönhetően a sokszorosítás a korábbinál jóval gyorsabbá vált, néhány kisebb fennakadástól eltekintve. A hanganyagokkal való munka a kezdetekben még a kazettás magnókkal és szalagokkal való foglalkozást jelentette. Az interjúkat, beszélgetéseket kézzel vágták össze, az egyszerűbb mai vágástechnikákkal szemben ez rendkívüli hozzáférést igényelt. A digitalizált információk korában ezek a folyamatok már könnyen megoldhatóak sőt, lehetőség van a további szerkesztésre is. Az utóbbi néhány évben hirtelen fejlődésnek indult a tábor felszereltsége technikai eszközök tekintetében. Zala Orsolya beszámolt arról, hogy a korábbi időkben a fiatalok zömében kazettákat, zenéket, magnókat hoztak a táborba segédeszközök

Fotó: Tóth Zoli

gyanánt, a komolyabb segédeszközöket a DUE biztosította. Az elmúlt két-három évben gyorsult fel az a tendencia, hogy egyre több saját laptop, iPad és fényképezőgép érkezik Balatonfenyvesre, előtte csak elvett fordult elő néhány darab ezekből. A több munkaeszköz ugyan gyorsabbá és kényelmesebbé tette a lapszerkesztést, fényképezést, rádiózást, azonban Orsi állítása szerint ezek nélkül is volna lehetőség ugyanennyi produktum legyártására a tíz nap alatt – kicsivel több időráfordítással természetesen.

Idei újdonság a tábor felszereltségében a kiépített riasztó. Tavaly a táborvezetőség egy tagjának laptopját feltehetően egy besurranó tolvaj eltulajdonította, ez hívta fel a figyelmet arra, hogy szükség van a lakásriasztóból átalakított szerkezetre. Az újításnak köszönhetően a táborozók technikai berendezései az idei évben a korábbiakhoz képest jóval nagyobb biztonságban vannak.

Az elmúlt három tábor rohamos technikai változásai jogosan vetik fel azt a kérdést, hogy mi várható a következő években. Előfordulhat, hogy négy év múlva már mindenki iPad-del érkezik, vagy esetleg a flipchartok helyett már digitális táblákon fog folyni a munka. Aki akkor is itt lesz, biztosan megtudja.

Pekoli Miklós

NONAME DUE-TÁRSADALOM

Megnehezítette a dolgomat a Ki Kicsoda megjelenési ideje a táborban. Ráadásul az is szíven ütött, hogy nincs biléta a nyakunkban, amiről azonosíthatók vagyunk. Ez most így valahogy elmaradt. Pedig megbéklyózott, névvel ellátott azonosítóval eredményesebb lett volna az ismerkedés...

A Ki Kicsoda vasárnap délután került a tábori szobákba. Fel is fedeztem az ágyam mellett a várva várt kiadványt. Aztán gondolkodóba estem... Nem a találással volt problémám. Szépen megszerkesztett, hasznos információkat tartalmazó kiadvány lett belőle. Igaz, a lap tetején két nappal korábbi időpontot írtunk, ami össze is zavart a tábor menetében. Vagy csak visszatekertem az időt a tábornyitó napjára? De a lényegre térve, problémáim akadtak az ismeretlenség miatt. Vasárnap reggel egy fiatal hölgy jött velem szembe, hogy a segítségemet kérje. Per-

szte, segítke szívesen, csak a nevedet áruld már el kérlek, mert nem kaptam Ki Kicsodát. Aztán mikor mindegyikünk megkapta, amire szüksége volt, én a nevet, ő a segítséget, megnyugodtam. Sajnos a kötött napi programok nem adnak lehetőséget arra, hogy mindenkit megismerjünk. Egyszerűen nem lehet. Ember legyen a talpán, aki végigmegy az első napokban az egész tábor társadalmán, és adagolja magába a kötelezően rákényszerített törvényeket. Arcot megjegyez! Nevet megjegyez! Hát nehogy már így kelljen csinálnom... Véleményem szerint bármelyik kedves szponzorunk támogatható volt minket egy nyakba akasztóval. És ha a név nincs is beleírva, rááldoztam volna a tábor első perceit, hogy felírjam mindenki szignóját. Most már megnyugodhatok. Az első három nap után majdnem mindenkit ismerek. Ráadásul név szerint. Azért ez fejlődés, nem?

Vas Madár

Fotó: Jancsó Gergely, Zala Bence

MÁRKÁK MARKÁBAN

Megkérdeztük a táborlakókat, mennyire játszik fontos szerepet számukra a ruházódásukban vagy műszaki cikkek vásárlásánál a márka. Néhányuknak elég az, amit először a kezükbe kapnak, de akadtak olyanok is, akik többszöri próba után találták csak meg a számukra legjobb darabot. Van, aki beéri a legolcsóbbal, és van, aki a ledrágábbat keresi.

Az öltözködéssel kapcsolatban megoszlik a vélemény: akad, aki elsődleges célnak tekinti a minőségi ruhákat, mivel az megy a stílusához, míg mások szerint elég, ha csak jól áll, tartós és kényelmes. Furcsa mód a cipőknél viszont mindenki úgy érzi, hogy meg kell vennie a drágább, logókkal díszített, mert azok a termékek jobban néznek ki, tovább használhatók és jobb a minőségük. A táborlakók körében a leggyakrabban említett márkák a H&M, a Promod, a Nike, a DC és az Adidas. A műszaki cikkeknel is fontos a színvonal. Azonban egyeseknek még itt sem a minőség a fontos: elég, ha az árat vagy a teljesítményt nézik. Kovács Bogi annyit mondott: „Ami a legolcsóbb, azt veszem, az elhasználódási idejük úgyis egyforma.”

A többség mégis kitart amellett, hogy a márka igenis fontos, mert több lehetőséget biztosít és sokkal strapabíróbb az adott termék. A megkérdezettek között mindenki magabiztosabban dolgozik egy népszerűbb vagy megbízhatóbb fényképezőgéppel, laptoppal a kezében, ami nem okoz váratlan meglepetéseket, nem áll le hirtelen. Ezt vallja Sasvári Zoli is, aki annyit fűzött a témához: „Én mindig az Apple-t veszem”. A táborozók körében hódít a Samsung, az LG, a Nokia és a Canon is.

A tévében megjelenő termékeket reklámozó cégek mindannyiunkat másképp befolyásolnak. Vágyat ébresztenek bennünk olyan tárgyak iránt, amikre talán nincs szükségünk. Hitegetnek minket, csábítanak, és mindenki felébred egyfajta kényszer, amiért meg akarjuk azokat szerezni, birtokolni akarjuk őket.

A ruhánál nem számít tehát a címke, mégis az öltözködés alapján ítéljük meg az embereket. Az pedig egyöntetű vélemény, hogy ha bármilyen műszaki ketyerét veszünk, a márkában mindig bízhatunk, hogy nem okoz csalódást.

Szabados Tünde

Fotó: Sóki Tamás

NEM FOGOK MEGHASONULNI

Betörtlen csikó, akinek a Greenpeace elbújhat a háta mögött – interjú Szomolányi Katával, a Magyar Telekom – hello holnap! programjának vezetőjével.

Mekkora a karbonlábnyomod?

Nem tudom, nagyon régen számoltam. Azt tudom, hogy akkor még nagyon sokat utaztam, így elég sokkoló volt az eredmény. Most egy hibrid autóm van, illetve épül egy házam, aminek napelem és napkollektor lesz a tetején, úgyhogy ez a lábnyom minden bizonnyal csökkenni fog.

Azért van hibrided, mert ez az egyedüli nem teljesen benzines megoldás?

Igen, de nem gondolom, hogy a hibrid lesz a megoldás. Azt hiszem viszont, hogy egy ilyen innovációnak el kellett indulnia ahhoz, hogy az autóipar tovább tudjon lépni, akár egy elektromos autó felé. Azt nem mondom, hogy teljesen hűlyeség, mivel az én autóm relatíve keveset fogyaszt, hasonló méretű autókhoz viszonyítva, azonban ez még korántsem a fejlődés vége.

Milyen a lelkes, környezetvédő aktivistát összeegyeztetni a multicéges énnel?

Nehéz. Amikor a céghez kerültem, akkor azt mondták nekem, hogy „Na majd egy-két év és betörnek téged, te kis csikó!”, ez szerintem azóta sem jött össze nekik. Tény azonban, hogy nem mindig tudom, mikor melyik kalap van rajtam, ez azonban idővel teljesen megszokható. Például a mai napig hallom a cég stratégiai ágazatától, hogy úgy lobbizok, hogy a Greenpeace elbújhat a hátam mögött. Azt vallom, hogy ha nem tudod hittel csinálni azt, amit csinálsz, vagy nem tudod azt egy olyan környezetben megtenni, ahol elérhetőek eredmények, akkor meg kell hasonulnod, ami nekem nem menne.

Mi a véleményed a Greenpeace-ről?

Szerintem ma én vagyok az egyetlen Magyarországon, aki szereti. Azt kell látni náluk, hogy tulajdonképpen éhbérért

dolgozó lelkes, jó szakemberek. A munkájuk nem biztos, hogy a legjobb kommunikációval párosul, azonban ha ők is rendes, multicéges PR- és kommunikáció-oktatást kapnának, akkor sokkal sikeresebbek lennének. Erre azonban nincsen pénzük, mivel ragaszkodnak az elveikhez. Állami és céges támogatásokat nem fogadnak el, vagyis mindent pusztán önerőből oldanak meg, ami nagyon nehéz.

Mint magánember, részt veszel-e Greenpeace-s kezdeményezésekben?

Igen, személyesen, és mint Magyar Telekom is. A vállalatnál például, amikor az első klímavédelmi képzést indítottuk a munkatársaknak, először levetítettük Al Gore Kellemetlen

igazság című filmjét, utána pedig lehetőség volt szakértőkkel beszélgetni, akik közül az egyik greenpeace-es volt.

Hiszed azt, hogy az Al Gore által elindított kezdeményezés sikerrel járhat?

Kell, hogy legyenek ilyen filmek, mint a Kellemetlen igazság, amik felébresztik a társadalmat, csak ezeknek mindenképpen hitelesnek kell lenniük. Azt nem tudom megmondani, hogy a sokkoló tájékoztatás-e a jobb, vagy az, hogyha rögtön oda teszed a kész megoldást az emberek elé. Az viszont biztos, hogy Al Gore filmje jól elmagyarázza a globális felmelegedés okozta helyzetet, de a végén a megoldás szöveges formában van. Ez így nem oké.

Volt egy fenntartható fejlődésről szóló műsorod, az azóta már megszűnt radiocafén, a Holnapután. Van-e bármilyen terved azzal kapcsolatban, hogy a műsort folytatd esetleg más rádióban? Nem mentek esetleg a Tilosra?

Vannak tervek, hogy az egész cafét, a szellemiségét megmentsük, sokkal inkább, mint egy-egy műsort. A Tilosnak egyébként van saját környezetvédelmi műsora, oda nemrég hívtak meg beszélgetni, és majd' megőrültem, hogy végre újra rádióstúdióba kerültem!

Nem szeretnétek ti járni a magyar iskolákat Stohl András helyett?

Járunk iskolákba, budapesti egyetemre például rendszeresen kapok meghívásokat, gyakran kérnek fel, hogy adjak elő. Ezen kívül a fővárosban rendezzük a Fenntarthatósági Napot, amely főleg a fiatalabb, 18-35 év közötti korosztályt célozza meg, azonban ennél többre sajnos nem futja az energiánkból.

Lovas Oszkár

Fotó: Zsubori Eszter

